

Η ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ (Ματθ. 1, 1-25)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή όμιλίας στις 22/12/1991)

1. Τό μεγαλύτερο πρόβλημα

Στό σημερινό Εύαγγέλιο άκούσαμε τόν άγγελο νά δίνει στον Ίωσήφ τήν έντολή: «Θά όνομάσετε Ίησοϋν, τό παιδί πού θά γεννηθεΐ. Γιατί αυτός θά σώσει τόν λαόν του από τών άμαρτιών τους». Ίησοϋς, σημαίνει στά Έβραϊκά «Σωτήρας». Πού σώζει τόν λαό του από τίς άμαρτίες του.

Έμεΐς άδελφοΐ, συνηθίζουμε νά θεωρούμε έχθρούς μας, τούς καταπιεστές μας, τούς έκμεταλλευτές μας. Έκείνους πού άπειλοϋν τήν άκεραιότητα τής πατρίδας μας. Καΐ εκείνους πού άπειλοϋν τά συμφέροντά μας· τά οικονομικά, τά υλικά. Ο άγγελος του Κυρίου, από τόν οϋρανό, κατ' έντολή του άνάρχου Θεοϋ καΐ Πατρός, έρχεται καΐ μᾶς λέει κάτι τό καινούργιο. Έχετε ανάγκη περισσότερο από ένα σωτήρα πού θά σᾶς σώσει από τήν άμαρτία σας. Η άμαρτία εΐναι χειρότερος έχθρός από τούς καταπιεστές καΐ τούς έκμεταλλευτές. Εΐναι χειρότερος έχθρός ό «μέσα» από τούς «έξω».

Αυτό μᾶς εΐπε ό άγγελος, αυτό μᾶς άπεκάλυψε ό Θεός. Άλλά έμεΐς, όπως τό διαπιστώνουμε, σέ κάθε βήμα τής ζωής μας, αυτό τό ξεχνᾶμε. Τό άπωθοϋμε στό περιθώριο. Καΐ συναρπασμένοι από τά συνθήματα πού επικρατοϋν γύρω μας, σφίγγουμε δόντια καΐ γροθιές καΐ εΐμαστε έτοιμοι νά έξορμήσουμε έναντίον μόνον τών όρατῶν έχθρῶν. Ξεχνώντας τόν μεγάλο αυτό έχθρό πού λέγεται άμαρτία.

Γιατί τόν ξεχνᾶμε; Καΐ πῶς συμβαΐνει καΐ τόν ξεχνᾶμε, ένῶ έχουμε τήν άγία μας Έκκλησία, πού μᾶς τό υπενθυμΐζει τακτικά;

Όλα όσα υπάρχουν μέσα στην Έκκλησία μας, τά λόγια τών άγίων Εύαγγελίων, οΐ άγιες εΐκόνες, ό τίμιος Σταυρός, ή Θεία Κοινωνία, τά μυστήρια, καΐ ιδιαίτερα ή ιερά έξομολόγηση, μᾶς λένε: «Μή ξεχνᾶτε νά κάνετε καΐ μία έκστρατεία έναντίον του έχθρου πού δέν εΐναι μερικά μέτρα άπόσταση από σᾶς, αλλά εΐναι όχι άπλά δίπλα σας, αλλά μέσα στην καρδιά σας. Εΐναι κρυμμένος στό σοβαρότερο μέρος του έαυτοϋ σας»

Πῶς θά τό καταλάβουμε αυτό; Γιατί άν δέν τό καταλάβουμε, πῶς θά

ἀγωνιστοῦμε; Πῶς θά «βοηθήσουμε» τόν Κύριο μέ τήν δική μας διάθεση, νά μᾶς ἀπαλλάξει ἀπό τήν ἁμαρτία μας;

Κάποια φορά ἕνας ἄνθρωπος ἄκουσε ὅτι σέ κάποιο ἐρημικό μέρος κατοικοῦσε ἕνας ἀσκητής. Ὁ ὁποῖος ζοῦσε χωρίς τά μέσα πού κάνουν εὐκόλη τή ζωή μας, χωρίς κρασάκι, χωρίς διασκέδαση, θά προσθέταμε σήμερα, χωρίς τηλεόραση καί χωρίς ὅλες τίς ἄλλες ἀπολαύσεις πού θεωροῦμε ἐμεῖς ὅτι ὁμορφαίνουν τή ζωή. Καί ἄκουγε ἀκόμη ὅτι αὐτός ὁ ἀσκητής, ζοῦσε ἐκεῖ ὄχι γιατί τόν εἶχαν δέσει, ὅπως δένουμε τά πρόβατά μας γιά νά βοσκήσουν καί δέν ἔχουν τήν δυνατότητα νά πᾶνε κάπου ἄλλου. Ἀλλά ἔμενε στήν ἐρημο ἐπειδή ὁ ἴδιος τό θέλησε. Καί μάλιστα ἄκουγε ὅτι ἦταν πολύ εὐχαριστημένος ἀπό τή ζωή του.

Πῆγε λοιπόν νά τόν βρεῖ. Καί ἄρχισε ἐκεῖ νά κουβεντιάζει μαζί του. «Πῶς ἦρθες ἐδῶ; Καί τί εἶναι ἐκεῖνο πού σέ κάνει καί μένεις ἐδῶ;»

Ὁ ἀσκητής ἀπάντησε ὅτι εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ὁ φόβος τῆς ἁμαρτίας καί ἡ ἐπιθυμία νά ἔχω καρδιά καθαρή, γιά τόν ἑαυτό μου καί γιά τόν καρδιογνώστη Θεό, πού βλέπει τά βάθη τῆς καρδιάς μας. Καί ὅταν τόν ἀγαπᾶς σοῦ δίνει τήν χάρη του καί τήν εὐλογία του, ἡ ὁποία εἶναι ὁ μεγαλύτερος πλοῦτος στή ζωή. Ὁ ἐπισκέπτης ὅμως δέν μπορούσε νά καταλάβει τίποτε ἀπό αὐτά. Τότε ὁ φτωχός καλόγηρος τόν πῆγε ἐκεῖ δίπλα σέ ἕνα μικρό πηγαδάκι. Πῆρε μιά πέτρα, τήν ἔρριξε μέσα καί τοῦ λέει:

-Γιά κοίταξε τί βλέπεις;

-Δέν βλέπω τίποτε. Ἔπεσε ἡ πέτρα καί κάνει κύματα, τά ὁποῖα δέν ἀφήνουν νά δῶ τίποτα μέσα στό πηγάδι.

Τοῦπιασε τήν κουβέντα ὁ καλόγηρος καί ἀφοῦ εἶπαν ἀρκετά, τόν ρώτησε:

-Γιά ξανακοίταξε τώρα μέσ' στό πηγάδι, βλέπεις τίποτε;

Καί ἐκεῖνος εἶδε τό πρόσωπό του. Μέσα στό νερό ἔλαμπε τό πρόσωπό του. Ἀντικατοπτριζόταν ἡ μορφή του σάν νά ἦταν ἕνας ὑπέροχος καθρέφτης.

-Βλέπω τόν ἑαυτό μου, εἶπε.

-Ἔ, τοῦ λέει ὁ ἀσκητής, αὐτό ἦρθα νά κάνω ἐδῶ, αὐτό πού δέν μπόρεσες μέ ὅσα σοῦ εἶπα νά τό καταλάβεις. Ἦρθα δῶ τόν ἑαυτό μου. Γιατί ἂν δέν τόν δῶ, πῶς θά τόν καθαρίσω;

Πῶς καθαρίζουμε τόν ἑαυτό μας;

Ἡ πρώτη καλή ἐνέργεια εἶναι νά σηκώσουμε τό χέρι μας, νά σφίξουμε τά δάχτυλά μας καί νά κάνουμε τό σημεῖο τοῦ τιμίου Σταυροῦ λέγοντας: «Ἐλέησέ με Κύριε, λυπήσου με Κύριε, συγχώρησέ με Κύριε». Ἡ προσευχή εἶναι τό πρῶτο πλύσιμο τῆς ψυχῆς. Καί ὅσο περισσότερο ὁ ἄνθρωπος ξέρει νά προσεύχεται, τόσο περισσότερο πλένει τήν ψυχή του.

Ἀλλά γιά νά φτάσουμε στόν πόθο νά κάνουμε προσευχή καί γιά νά καθαρίσουμε τόν ἑαυτό μας, χρειάζεται προηγουμένως νά κάνουμε κεῖνο πού ἔγινε μέ τό πηγάδι. Τώρα τό πηγάδι εἶναι ταραγμένο. Δέν βλέπουμε καλά τόν ἑαυτό μας. Δέν βλέπουμε τά πάθη τῆς καρδιάς μας. Ἄν δέν δημιουργήσουμε συνθήκες καί προϋποθέσεις νά ἡρεμήσει τό νερό μέσα στό πηγάδι πού λέγεται «καρδιά μας, συναισθήματά μας, σκέψη μας, ἀληθινός ἑαυτός μας», ποτέ δέν θά μπορέσουμε νά δοῦμε τήν σημασία τῶν πράξεων καί τῶν παθῶν μας.

Καί ἄν δέν καταλάβουμε τήν σημασία τῶν πράξεων καί τῶν παθῶν μας, θά εἶμαστε φύλλα πού θά μᾶς πηγαίνουν οἱ ἄνεμοι τῆς μόδας, οἱ ἄνεμοι τῶν ἐντυπώσεων, οἱ ἄνεμοι τῶν λόγων τοῦ καθενός καί τῶν παρακινήσεων τοῦ καθενός, ὅπου θέλουν. Καί θά μᾶς πετᾶνε πότε στό ἓνα πάθος καί πότε στό ἄλλο.

2. Ἡ χειρότερη προβοκάτσια

Θά ἔχετε ἀκούσει ἀδελφοί τή λέξη «προβοκάτσια». Πῶς γίνεται ἡ προβοκάτσια; Ἐμεῖς εἶμαστε ἀπλοί ἄνθρωποι. Ποῦνά τά ξέρουμε ὅλα τά σκοτεινά τερτίπια τῆς πολιτικῆς; Καί τῆς κάθε κατεργαριᾶς τοῦ κάθε κόμματος. Ἔρχεται λοιπόν ἓνας ἰνστρούχτορας καί σπέρνει συνθήματα. Ἐμεῖς ἐνθουσιαζόμαστε. Καί τρέχουμε σάν ἀφιονισμένοι. Τρέχουμε νά ὑπηρετήσουμε τί; Σχέδια πού μερικές φορές εἶναι καταστροφή μας. Τέτοια προβοκάτσια μποροῦν νά ὀργανώσουν οἱ χειρότεροι ἐχθροί μας. Καί νά πέσουμε στήν παγίδα καί νά ὑπηρετοῦμε τούς χειρότερους ἐχθρούς τοῦ ἑαυτοῦ μας καί τῆς πατρίδας μας.

Ἀδελφοί. Τήν πιό ὑπουλή προβοκάτσια, τήν κάνει εἰς βάρος μας ὁ παμπόνηρος ἐχθρός μας, ὁ διάβολος. Καί τήν κάνει μέ ἓνα σωρό πράγματα τά ὁποῖα μᾶς φαίνονται ὄμορφα, πηγὴ χαρᾶς, πηγὴ εὐτυχίας, διασκέδαση.

Ἀλλά μέ τόν τρόπο αὐτό βάζει μέσα μας τό δηλητήριο πού λέγεται ἁμαρτία. Τό ὁποῖο τί κάνει; Μᾶς χωρίζει ἀπό τήν ἀληθινή πηγὴ τῆς ζωῆς, τῆς χαρᾶς καί τῆς εὐτυχίας, τόν Θεό. Καί ἔτσι παθαίνουμε τήν προσωρινή καί τήν αἰώνια καταστροφή. Γι' αὐτό εἶπε ὁ ἄγγελος: «Θά ρθεῖ ὁ Χριστός νά σᾶς σώσει ἀπό τίς ἁμαρτίες σας. Ἄν τόν βοηθήσετε». Γιατί γιά νά μᾶς σώσει ἀπό τίς

ἀμαρτίες μας ὁ Χριστός, χρειάζεται πρῶτα νά τό θέλουμε. Πρέπει ἀκόμη νά πιστέψουμε στό Χριστό. Νά ἐξασφαλίσουμε ἐσωτερική γαλήνη, γιά νά δοῦμε καλά τόν ἑαυτό μας. Νά καταλάβουμε ὅτι ἐχθροί μας εἶναι τά πάθη καί οἱ ἀμαρτίες μας καί νά ἐπιδιώξουμε νά ἀπαλλαγοῦμε ἀπό αὐτές μέ τήν ἐξομολόγηση καί τήν Θεία Κοινωνία.

Ἀλλά ὅταν ἀκοῦμε αὐτά τά λόγια, πού μᾶς προτρέπουν σέ πνευματικό ἀγώνα συνηθίζουμε καί λέμε: «Ὁ Θεός εἶναι εὐσπλαγχνος. Ὁ Θεός εἶναι πολυέλεος. Ὁ Θεός εἶναι ἀγαθός. Δέν εἶναι ψιλικατζής ὁ Θεός» Τί εἶναι αὐτά τά λόγια; Μία προβοκάτσια πού μᾶς κάνει νά ὑποτιμᾶμε τήν ἀμαρτία στηριζόμενοι στό ὅτι ὁ Θεός εἶναι πολυέλεος. Καί λέμε: «δέν πειράζει τοῦτο. Δέν πειράζει ἐκεῖνο. Ἔλα καημένε. Δέν πειράζει ἂν δέν νηστέψεις, δέν πειράζει ἂν δέν πᾶς Ἐκκλησία κτλ.» Τί παθαίνουμε μ' αὐτόν τόν τρόπο; Ἀφήνουμε εἴσοδο τῆς ἀμαρτίας στήν καρδιά μας.

Ἄλλο παράδειγμα. Ἔρχεται ἕνα θλιβερό γεγονός. Σκοτώνεται ἕνας νέος σ' ἕνα δυστύχημα. Ἀκριβῶς ἐκείνη τή στιγμή πού φαινόταν ὅλη ἡ χαρά καί ἡ ὁμορφιά τῆς ζωῆς νά ἀνοίγεται διάπλατα μπροστά του. Καί καθόμαστε μερικές φορές καί κάνουμε τήν σκέψη: «Γιατί τό πῆρε ὁ Θεός; Τί κακό εἶχε κάνει τό παιδί; Γιατί ὁ Θεός εἶναι σκληρός; Γιατί μᾶς τιμώρησε;»

Νά μία ἄλλη προβοκάτσια τοῦ διαβόλου μέσα μας. Ἄντί νά δοῦμε πράγματα μέ ἡρεμία καί γαλήνη, νά δοῦμε τόν ἑαυτό μας καί τά γεγονότα κάτω ἀπό τό φῶς τοῦ Θεοῦ, ρίχνουμε μιά μεγάλη πέτρα, ἕναν ὀγκόλιθο μερικές φορές μέσα στό πηγάδι καί κάνουμε κυριολεκτικά τρικυμιά. Ἀλλά ἔτσι πῶς νά δοῦμε τόν ἑαυτό μας καί τό θέλημα τοῦ Θεοῦ;

3. Ἡ ἀληθινή γαλήνη

Ὅποιος ζεῖ πνευματικά, ἀγωνίζεται νά ἀποκτήσει γαλήνη παθῶν, γαλήνη συναισθημάτων, γαλήνη καί ἡρεμία σκέψεως.

Τί σημαίνει γαλήνη παθῶν; Εἶναι δυνατόν ἕνας ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος βράζει ἀπό θυμό καί ζητᾶ νά ἐκδικηθεῖ, νά σκέπτεται σοβαρά, ἡρεμα καί νά αἰσθανθεῖ τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ; Εἶναι δυνατόν ἕνας ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἔχει ὑποδουλωθεῖ στό πάθος τῆς πορνείας, νά δεῖ τά βάθη τῆς καρδιάς του καί νά καταλάβει τόν ἑαυτό του, εἴτε τή σχέση πού πρέπει νά ἔχει μέ τόν Θεό; Εἶναι δυνατόν ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἔχει ἀποδεχθεῖ ταραχώδεις φιλοσοφίες, νά βρεῖ τόν δρόμο πρὸς τόν Θεό; Ἄν δέν ἐξασφαλίσει πρῶτα εἰρήνη, γαλήνη καί ἡρεμία στήν ψυχή του;

Άλλά ή γαλήνη καί ήρεμία, έρχονται μέ τήν νίκη κατά τῶν παθῶν. Μέ τήν αγάπη καί μέ τήν ταπείνωση. Γι' αυτό ή Έκκλησία λέγει: «αρχίζετε μέ τή νηστεία, προχωρεῖτε μέ τήν νίκη έναντίον τῶν παθῶν σας, έχετε ταπείνωση, αγάπη, καλή καρδιά»

Ό άνθρωπος πού αγωνίζεται έναντίον τῶν παθῶν του, εἶναι άγγελος Θεοῦ. Όταν τόν βλέπουμε, γεμίζει ή καρδιά μας γαλήνη καί ανακούφιση. Χαίρουμε καί αναπαύομαστε κοντά του.

Έτσι θέλει ό Θεός τήν κοινωνία τῶν ανθρώπων. Καί γι' αυτό ήρθε καί σταυρώθηκε γιά μάς. Γιά νά μάς σώσει από τίς άμαρτίες μας οἱ όποιες μεταβάλλουν τή γή -πού ό Θεός τήν έφτειαξε Παράδεισο- σέ κόλαση.

Άς κάνουμε αυτές τίς σκέψεις γιά τούς έαυτούς μας. Άς προσπαθήσουμε νά δοῦμε καλά τόν έαυτό μας, νά καταλάβουμε τί σημασία έχει γιά τή ζωή μας ή άμαρτία, γιά νά καταλάβουμε τί σημασία έχει καί ό σωτήρας μας Ίησοῦς Χριστός. Γιά νά ξέρουμε τί λέμε όταν τόν δοξάζουμε μέ τά λόγια: «Δόξα σοι τῷ δεῖξαντι τό φῶς...»

Καί όταν άκοῦμε τούς υπόλοιπους στίχους τῆς δοξολογίας, πού λένε: «Κύριε ό Θεός, ό άμνός τοῦ Θεοῦ ό Υἱός τοῦ Πατρός, ό αἵρων τήν άμαρτία τοῦ κόσμου, έλέησον ήμάς ό αἵρων τάς άμαρτίας τοῦ κόσμου», νά τό λέμε μέ όλη μας τήν καρδιά καί νά αισθανόμαστε ότι μάς έσωσε από τήν άμαρτία. Καί τά λόγια καί οἱ έννοιες αυτές κάθε μέρα νά μπαίνουν βαθύτερα στήν καρδιά μας, γιατί έτσι θά γίνουμε άνθρωποι τοῦ Θεοῦ. Γεμάτοι από τήν χαρά καί τήν εὔτυχία πού ό Θεός θέλει νά έχουμε. Άμήν.-